

jen to, že jsou tu dány podmínky, aby byl vyměřen úhrnný trest, nýbrž i to, že v případě později souzeném o podmíněném odkladu výkonu trestu nebylo rozhodnuto.

Předpoklad § 6, odst. 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. v souzeném případě nebyl tedy dán, neboť šlo o shrnutí dvou trestů, které oba již byly pravoplatně podmíněně odloženy. Nebyly tu dány podmínky pro shrnutí těchto trestů tím méně, že u obou uložené zkušební lhůty uplynuly a v takovém případě měl soud postupovat jedině podle § 8, odst. 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. Teprve tehdy, staly-li by se tyto tresty — vyslovením, že se vinník neosvědčil — vykonatelnými, byla by dána možnost postupu podle §§ 517, 518 tr. ř.

Když krajský soud přes to, že zákonné předpoklady pro shrnutí trestů nebyly dány, vyměřil obžalovanému úhrnný trest a rozhodoval i o podmíněném odkladu úhrnného trestu, který obžalovanému povolil, překročil tím obor své působnosti a zavinil tak zmatek podle čís. 4, § 384 tr. ř., ke kterému bylo třeba ve smyslu posl. odst. § 384 tr. ř. přihlídnouti z úřední povinnosti.

Neobstojí ani námitka veřejného žalobce, že výkon trestu třeba nařídít z důvodu § 6, čís. 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n., poněvadž ve věci Tk III 1033/32 se dodatečně objevilo, že podmíněný odklad výkonu trestu byl vyloučen ustanovením § 2 cit. zák., ježto si vinník v době vynesení rozsudku Tk III 1033/32 už odpykal trest za čin spáchaný v měsíci červenci a srpnu 1930 z pohnutek nízkých a nečestných, uložený mu rozsudkem okresního soudu v T. z 16. září 1932 ve věci T V 960/31.

Již ze znění § 2, odst. 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. plyne, že zákon při řešení otázky, zda může být obžalovanému povolen odklad výkonu trestu, klade výlučně váhu jen na předchozí odsouzení vinníka a ne snad na sám výkon trestu, avšak výraz zákona »již dříve odsouzen« nutno interpretovati tak, že jde o odsouzení před spácháním trestného činu, který je předmětem úvahy o vyloučení podmíněného odsouzení (Zm III 525/26, Zm III 967/28, Zm IV 270/33, Zm IV 46/33). Poněvadž ve věci T V 960/31 obžalovaný nebyl odsouzen ještě před činem, který byl předmětem rozsudku Tk III 1033/32, nebyla podmínka § 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. dána.

Ostatně vyslovil již nejvyšší soud opětně (viz rozhodnutí čís. 2679 a 2874 Sb. n. s.) z důvodů v těchto rozhodnutích blíže uvedených, na které se odkazuje, že výkon trestu podle § 6, čís. 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. lze nařídít jen tehdy, objeví-li se překážka tam uvedená dříve, než nastaly právní účinky osvědčení v § 1, odst. 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. uvedené, tedy do konce zkušební lhůty, tato však v souzeném případě už uplynula.

Čís. 5631.

Zavinění filmového režiséra po rozumu §§ 335, 337 tr. zák., dovolil-li, aby statista seděl u stolu umístěného v prostoru, jímž projížděl nikým neřízený parní válec a drtil překážky v cestě mu jsoucí.

(Rozh. ze dne 10. června 1936, Zm I 202/36.)

Obžalovaný, režíruje film, a to scénu znázorňující paniku obecnstva v zahradní restauraci, do níž vjel nikým neřízený parní silniční válec, dopustil, aby nezkušený a po prvé ve filmu hrající statista A. M. zaujal místo u stolu přímo tam, kudy měl parní válec vjeti do zahrady, drtiti překážky a porážeti stoly. A. M. byl parním válcem zachycen a usmrčen. Soud první stolice uznal obžalovaného vinným přechinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného.

Z d ů v o d ů :

Okolnost, jež byla nalézacím soudem uvážena, na kterou stížnost ve svých vývodech poukazuje, totiž, že se M. při dřívějších zkouškách bez závady vzdálil se svého místa, je pro posouzení věci nerozhodná, neboť šlo o zkoušky, při nichž silniční parní válec jezdil jen ku plotu, před nímž zastavil. Nalézací soud i tuto okolnost bere v počet a správně usuzuje, že stěžovatel, který věděl, že parní válec při zkoušce na ostro bude drtiti překážky, porážeti stoly, musel si uvědomiti, že za těchto nebezpečných okolností může přes předchozí zkoušky velmi snadno dojít k nehodě, že může z různých příčin nastati zmatek v davu, který měl hráti tak, aby to vypadalo jako panika, že může snadno někdo upadnouti, nebo býti druhým poražen, že může klopýtnouti o překážky, nebo může býti sražen k zemi padajícími kulisami. Zkouškami, při nichž parní válec nevjel do zahrady, nebyly, jak správně usuzuje nalézací soud, vyčerpány všechny možnosti nebezpečí, které byly předvídatelné při zkoušce na ostro.

Místo, kde seděl M., bylo pro jeho tělesnou bezpečnost krajně nebezpečné, poněvadž bylo v prostoru, kudy měl projeti nikým neřízený parní válec. To plyne již z povahy věci, neboť silniční parní válec měl podle disposic daných stěžovatelem drtiti překážky v cestě mu jsoucí, tedy poraziti i stůl, v jehož čele seděl M. a projeti tímto prostorem a v kritické době neměl býti a také ve skutečnosti nebyl rovněž podle disposic stěžovatelových nikým řízen, neboť podle formálně bezvadného rozsudkového zjištění bylo s řidičem válce umluveno, aby se, až se stroj rozjede, v budce schoval, aby se nedostal do filmu, poněvadž podle libreta válec měl najeti bez řidiče. Za tohoto stavu věci nebylo ani třeba posuzovati věc i s hlediska § 2 vyhlášky místodržitele č. 77/1875 z. z. pro Čechy, pokud se týče vyhlášky č. 19/1884 z. z. pro Čechy.

I subjektivní stránka inkriminovaného přechinu byla v napadeném rozsudku správně vyřešena. Stěžovatel mohl již při obecné míře pozornosti a pečlivosti, jakou lze požadovati od každého člověka průměrného rozhledu, postřehnouti, že z jeho jednání může nastati konkrétní nebezpečí pro tělesnou integritu komparse M. Při patřičné pozornosti a dbalosti nemohlo mu ujíti nebezpečné umístění M. u stolu v prostoru, kudy měl nikým neřízený parní válec projeti, a tím konkrétní ohrožení tělesné integrity M. z jednání, které předsevzal. Obraz celé budoucí události, jež pak vedla k trestnému výsledku, byl stěžovatelem předvídatelný a je proto i subjektivní složka inkriminovaného přechinu naplněna.

Předpoklad stěžovatelův, že se M., jehož možné ohrožení stěžovatel předvídal, pokud se týče předvídati mohl, po rozjetí válce od stolu včas vzdálí, neruší, nýbrž přímo předpokládá předvídaní nebezpečné povahy jednání. Okolnost, že se ostatním hercům, zejména též herci S. nic nestalo, je pro posouzení věci zcela lhostejná. Stěžovatele nemůže vyvinuti případné spoluzavinění M., že včas od stolu nevstal a neutekl stranou, jak to učinil S.

Stěžovatel tvrdí, že, ježto M. po předchozích zkouškách od stolu vykázal, poněvadž film kazil, mohl předpokládati, že se M. již k tomuto stolu nevrátí. Než ani tato okolnost nemůže stěžovatele vyvinuti, neboť stížnost sama připouští, že stěžovatel před počtím zkoušky na ostro, při níž došlo k úrazu, viděl seděti M. u zmíněného stolu, že ho tam však nechal, poněvadž vše bylo již k filmování přichystáno a stěžovatel, jenž měl potíže se slunečním osvětlením, nemohl již filmování zdržovati opětovným vykazováním M. V rozsudku zjištěné poukazy, které stěžovatel dal komparsům před vjetím silničního parního válce do zahrady, aby se dali na útěk dříve, než parní válec najede na zahradní plot, nelze pokládati za dostatečné bezpečnostní opatření, čelící vhodným způsobem hrozícímu nebezpečí. Nebylo by jím ani ve stížnosti tvrzené poučení komparsům, aby se před válcem a před případnými jinými poráženími předměty uchýlili do bezpečí.

Pokud se zmateční stížnost s hlediska zmatku podle § 281, čís. 10 tr. ř. snaží dovoditi, že nešlo o okolnosti zvláště nebezpečné, stačí jí odvětit, že nalézací soud pečlivě hodnotil celkovou situaci, dané poměry a zvláštní okolnosti při nehodě se zběhnuvší a správně usoudil, že jízda se silničním parním válcem nikým neřízeným za situace v rozsudku zjištěné dala se za zvláště nebezpečných okolností, které plně odůvodňují, aby trestný čin obžalovaného byl posuzován i podle ustanovení § 337 tr. z.

Čís. 5632.

Ustanovenie § 308 tr. zák. predpokladá na rozdiel od ustanovení §§ 70, 301, 306 tr. zák. samostatnú trestnú činnosť každého pachateľa, neodvislú od takej činnosti iných pachateľov a spočívajúcu u každého pachateľa na samostatnom zlom úmysle.

Akonáhle ide o spoločné konanie prevedené v spoločnom zlom úmysle, je upotrebenie kvalifikácie podľa § 308 tr. zák. vylúčené.

V § 91, odst. 1 tr. zák. je daná ustanovením o tom, že má byť uložený trest blízky najnižšej výmere alebo v tejto najnižšej výmere samej, len všeobecná smernica pre voľnú úvahu súdu o tom, v akej miere považuje za primerané priblížiť sa k dolnej hranici trestnej sadzby. Nepriemerané použitie tohoto práva súdu nespadá pod žiadny dôvod zmätočnosti.

(Rozh. zo dňa 13. júna 1936, Zm IV 235/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti L. Ch. a spol. pre zločin zúmyselného zabitia človeka, zmätočné sťažnosti obhájcov obžalovaných čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.